

COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МИРВОДА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MIRVODA v. UKRAINE)**

(Заява № 42478/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ
07.03.2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі "Мирвода проти України"

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

п. П. Лоренцен, *Голова*,
пані С. Ботучарова,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
пані М. Цаца-Ніколовська,
п. Р. Маруст,
п. М. Віллігер, *судді*,

та пані К. Вестердік, *Секретар секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 13 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (N 42478/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод ("Конвенція") громадянкою України пані Любов'ю Миколаївною Мирвода ("заявниця") 12 листопада 2004 року.

2. Заявниця була представлена паном В. Бичковським з Мінусинська. Уряд України ("Уряд") був представлений його Уповноваженим - паном Ю. Зайцевим.

3. 8 листопада 2005 року Суд вирішив направити Уряду скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції щодо невиконання рішень суду, винесених на користь заявниці. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви разом.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця народилася 1958 року та проживає у м. Красний Луч Луганської області.

5. 23 жовтня 2000 року Краснолуцький міський суд Луганської області у своїх двох рішеннях задовольнив позови заявниці до ДВАТ Шахта "Краснолуцька" ДП ДХТ "Донбасантрацит". Своїми рішеннями суд зобов'язав відповідача виплатити заявниці 932,04 грн. заборгованості із заробітної плати та 8850 кг вугілля відповідно.

6. 28 жовтня 2004 року рішення, яким заявниці присуджена заборгованість із заробітної плати, повністю виконане. Рішення суду, яким заявниці присуджено вугілля, виконано частково. На сьогоднішній день заявниця отримала 2950 кг вугілля. Відповідно до інформації Уряду виконання рішень ускладнюється тяжким економічним станом підприємства-боржника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство зазначено у рішенні *"Сокур проти України"* (N 29439/02, пп. 17 - 22, 26 квітня 2005 р.).

ЩОДО ПРАВА

8. Заявниця скаржиться на неспроможність державних органів виконати рішення Краснолуцького міського суду від 23 жовтня 2000 року упродовж тривалого часу. Вона посилається на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, які у відповідних частинах передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

"Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру..."

Стаття 1 Першого протоколу

"Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів..."

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

9. Уряд не надав жодних зауважень щодо прийнятності скарг заявниці.

10. Суд приходить до висновку, що скарги заявниці відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції щодо тривалості виконання рішень суду від 23 жовтня 2000 року порушують серйозні питання фактів та права відповідно до

Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви по суті. Суд не бачить підстав для визнання заяви неприйнятною. Тому Суд визнає її прийнятною.

II. ЩОДО СУТІ

11. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявниці Уряд стверджував, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції не було.

12. Заявниця не погодилась.

13. Суд звертає увагу на те, що виконання рішення, яке стосується заборгованості із заробітної плати, тривало чотири роки, а виконання рішення щодо надання заявниці вугілля триває шість років та один місяць.

14. Суд зазначає, що він вже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції в багатьох схожих справах (дивись, наприклад, згадане вище рішення у справі *"Сокур проти України"*, пп. 36 - 37, та рішення у справі *"Шаренок проти України"*, N 35087/02, пп. 37 - 38, 22 лютого 2005 року).

15. Дослідивши всі матеріали справи, надані Суду, Суд вирішує, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу, який дозволив би дійти іншого висновку у цій справі.

16. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. Стаття 41 Конвенції передбачає:

"Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію".

A. Шкода

18. Заявниця вимагала надати їй вугілля відповідно до рішення суду від 23 жовтня 2000 року та додаткову суму 3678,54 грн. (590 євро) як компенсацію матеріальної шкоди. Також вона вимагала 6321,46 грн. (1010 євро) компенсації моральної шкоди.

19. Уряд стверджував, що зобов'язання надати заявниці вугілля є беззаперечним. Проте зазначив, що вимоги заявниці щодо матеріальної шкоди є необґрунтованими. Щодо вимог відшкодування моральної шкоди Уряд залишив це питання на розсуд Суду.

20. Суд вважає, що Уряд має надати заявниці вугілля, яке належить їй відповідно до рішення суду, що становитиме повне та остаточне відшкодування матеріальної шкоди. Суд також вважає, що заявниця напевне зазнала моральної шкоди внаслідок встановленого порушення. Спираючись на обставини справи та надані сторонами доводи, Суд присуджує заявниці 1010 євро в цьому зв'язку.

В. Судові витрати

21. Заявниця не заявила жодних вимог з цього приводу. Тому Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

22. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) держава-відповідач повинна виконати решту рішення від 23 жовтня 2000 року, винесеного на користь заявниці, а також протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно із пунктом 2 статті 44 Конвенції, сплатити заявниці в українських гривнях за курсом на день здійснення платежу 1010 євро (одну тисячу десять євро) компенсації моральної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнутий з зазначеної суми;
 - (б) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 7 грудня 2006 року відповідно до пунктів 2 та 3 статті 77 Регламенту Суду.

Голова

П. Лоренцен

Секретар

К. Вестердік